

Камінська В.В.

Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

У статті досліджено характеристику основних міжнародно-правових умов формування і реалізації національної політики у сфері фізичної культури і спорту. Під час дослідження визначено проблемні та перспективні особливості вдосконалення публічного управління та адміністрування фізкультурно-спортивної сфери у міжнародно-правових умовах. У процесі дослідження використано комплекс загальнонаукових і спеціальних методів, зокрема: аналіз, синтез, індукція, системний підхід, програмно-цільовий метод. Спеціальні методи представлені порівняльно-правовим, телеологічним, формально-юридичним та іншими методами. Метод аналізу використовувався як основний дослідницький метод системи міжнародно-правового регулювання спортивної діяльності. Метод синтезу використовувався при формуванні авторських висновків, дефініцій та характеристик особливостей впливу міжнародного права на національну спортивну політику. Окрім зазначених методів також використовувався метод висування та перевірки пояснювальних наукових гіпотез. Застосування порівняльно-правового методу забезпечило можливість дослідження порівняння міжнародно-правових основ правового регулювання та реалізації фізкультурно-спортивної політики в Україні. У результаті дослідження у статті констатовано порушення функціонального балансу умов формування та реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту, враховуючи наявність міжнародно-правових норм, що зумовлює вдосконалення функціонально-структурних механізмів реалізації державної політики з урахуванням глобалізаційних тенденцій розвитку спорту.

Проведені дослідження основних міжнародно-правових умов дають підстави констатувати наявність факту порушення функціонального балансу умов формування і реалізації національної політики у сфері фізичної культури і спорту. Очевидність порушення функціонального балансу вказує, що саме публічно-управлінський аспект міжнародно-правового механізму формування та реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту є недостатньо ефективним, що потребує побудови сучасної системи спортивного законодавства, яка відповідає міжнародним стандартам.

Ключові слова: фізична культура і спорт, публічне управління та адміністрування, реалізація державної політики, механізм, міжнародно-правове регулювання.

Постановка проблеми. Система формування та реалізації публічної політики у будь-якій сфері неодмінно базується на організаційно-правовій основі, що визначає основні напрями та механізми її реалізації. З урахуванням об'єктивно існуючого чинника впливу на стан фізичної культури і спорту у контексті глобалізації, організаційно-правові основи публічної політики пов'язані з міжнародним впливом у цій царині. З урахуванням вищезазначеного, організаційно-правові основи та функціональний баланс формування публічної політики у сфері фізичної культури і спорту охоплюють достатньо складний нормативно-правовий блок, що складається з міжнародного законодавства, національних законодавчих і підзаконних актів права, а також низки актів орга-

нів місцевого самоврядування. На міжнародному рівні формується глобальна політика держав в різних сферах, зокрема і щодо фізичної культури та спорту, визначаються стратегічні цілі та завдання її розвитку у частині підвищення спортивної конкурентоздатності у контексті світових тенденцій та євроінтеграційної політики зокрема.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження особливостей міжнародно-правового регулювання формування і реалізації державної фізкультурно-спортивної політики останнім часом перебуває у фокусі уваги багатьох дослідників зі сфери публічного управління та адміністрування. У роботах таких вітчизняних та зарубіжних науковців, як С.В. Алексєєв, І.Л. Гасюк, А.С. Данілевич, Л.М. Дем'янова,

В.В. Зайцев, І.Є. Лапшин, Л.В. Романенко, Р.Р. Сіренко, М.А. Тихонова, І.В. Шевчук та інших відображено окремі аспекти проблематики специфіки впливу міжнародно-правових актів на національну фізкультурно-спортивну політику. Водночас, недостатньо дослідженими залишаються питання умов формування та реалізації державної політики у сфері фізкультури і спорту, враховуючи наявність міжнародно-правових норм, а саме з публічно-управлінських позицій.

Мета і завдання статті. Метою цієї статті є характеристика основних міжнародно-правових умов формування і реалізації національної політики у сфері фізичної культури і спорту. Завданням статті є визначення проблемних і перспективних особливостей удосконалення публічного управління та адміністрування фізкультурно-спортивної сфери у міжнародно-правових умовах.

Виклад основного матеріалу. Завдяки змінам інституційного та правового забезпечення фізкультурно-спортивна галузь діяльності набуває ознак публічного управління. Управління фізичною культурою та спортом є складовою особливою механізмом у системі загального суспільного управління і йому властиві всі ознаки останнього. За твердженням Л.В. Романенко [11, с. 264] в Україні можна виокремити такі рівні управління фізичною культурою і спортом: 1) органами загальної компетенції, 2) органами галузевої компетенції у сфері фізичної культури і спорту, 3) іншими органами галузевої компетенції, 4) органами місцевого самоврядування, 5) громадськими організаціями, 6) спеціалізованими підприємствами у сфері фізичної культури та спорту. Перші чотири охоплюють діяльність органів державної влади та органів місцевого самоврядування і розповсюджуються на всю територію держави або її окремі регіони, п'ятий рівень є громадським управлінням, а шостий здійснюється адміністрацією підприємств і розповсюджується лише на їх працівників шляхом впливу економічних методів управління.

Правовий механізм державної політики спортивної сфери Р.Р. Сіренко [12, с. 11] визначає як систему засобів та способів, що реалізують діяльність, визначають ступінь державного примусу щодо відповідної для держави моделі поведінки всіх суб'єктів сфери фізичної культури та спорту, що забезпечують стабільність сфери шляхом юридичного визначення її елементів та динаміку розвитку через регулювання вертикальних та горизонтальних зв'язків суб'єктів, забезпечуючи відтворювальні процеси суспільства та їх вдоско-

налення, зокрема дія фінансового механізму державного регулювання галузі.

Оскільки з кожним роком дедалі більше спортивних заходів відбуваються окрім місцевого, обласного та національного рівнів, безпосередньо на міжнародному рівні, то можна зробити висновок, що міжнародне спортивне співробітництво так само актуальне й активне, як світова економіка, і водночас не може бути поза політикою. За сучасних глобалізаційних умов, як стверджують науковці [7, с. 120] зберегти якусь правову «автономію» виявляється досить непросто, оскільки у розвитку міжнародного спортивного права простежується динаміка, а звідси і безпосередній вплив на внутрішньодержавне правове регулювання, державну політику і законодавство, що стосується спортивного та фізичного виховання.

Міжнародний спорт як вагоме соціальне явище виник наприкінці XIX століття. В цей період між окремими державами починають встановлюватися міжнародні контакти у різних сферах. Вирішальне значення у розвитку міжнародного співробітництва у сфері спорту мало відродження Олімпійських ігор. Поява у XX ст. Міжнародного олімпійського комітету (далі – МОК) та Олімпійські ігри підвищили міжнародну популярність спорту. Спорт почав відігравати одну з головних ролей у міжнародних відносинах, і доказом цього є його використання державами у політичних цілях. Наприклад, це може бути пов'язане з бажанням здобути максимальне визнання у змаганнях. Однак у XX ст. міжнародні спортивні заходи були ідеологізовані та політизовані, що дозволило використати їх як інструменти політичного тиску. Так само, починаючи з 1960-1970 рр., міжнародний спорт зазнав істотної комерціалізації. Підтримуючи ці твердження, як слушно зауважує Зорова Т.В. [6], зі збільшенням міжнародного впливу Олімпійських Ігор на статус держави, його імідж та становище на міжнародній арені виявилися не лише предметом суперництва держав у спортивному плані, а й у ролі одного з важелів тиску на зовнішню політику тієї чи іншої держави.

До середини XX століття було створено близько ста міжнародних спортивних об'єднань. Сьогодні налічується понад двісті всесвітніх та регіональних неурядових організацій у сфері фізичної культури та спорту. Сьогодні спорт став не лише невід'ємною частиною міжнародних відносин, але й є, погоджуючись із підходом С.Є. Мартиненка [8], засобом активізації міжнародного співробітництва, який слугує інструментом подолання конфліктів та налагодження між-

культурного діалогу. Сучасний спорт є складною і специфічною соціально-економічною системою, різноманітними і різнохарактерними суспільними відносинами – системою, яку покликано регулювати право. Тому, сфера спорту є тією системою, що вимагає на міжнародному рівні специфічного правового осмислення та якісної регламентації, як і інші системи. Тому в даний час спостерігається процес активного формування комплексу норм, що регулюють міжнародні відносини в сфері спорту. У науковій літературі відсутня однастайність у питанні про її місце у системі права. Тому, його можна погодитись із думкою науковців [15, с. 44] про комплексний за своєю суттю напрямок міждержавного співробітництва.

Аналізуючи з позицій теорії у цій частині потрібно зазначити, що С.В. Алексєєв [2] сформулював три рівні принципів міжнародного спортивного права: 1) основні засади міжнародного права; 2) міжгалузеві принципи; 3) власні особливі принципи. Перші дві групи мають є абстрактними і притаманні будь-якій підгалузі міжнародного права. Власні спеціальні принципи міжнародного спортивного права не мають міжнародної специфіки, а відтак за А.С. Данілевичем А.С. [4, с. 52] абсолютно всі вони можуть належати до принципів внутрішнього національного права. Зважаючи на те, що автор має власну точку зору на склад принципів спортивного права, доцільно визнати правильним підхід С.В. Алексєєва до уніфікованого визначення ключових принципів регулювання спорту загалом.

На думку А.С. Данілевича [5] у системі міжнародного права з'являються нові галузі, здійснюється систематизація та оновлення вже існуючих, постійно розширюється система міжнародних нормативно-правових актів, які як вважаємо, стають основою подальшого публічного управління багатьох країн з урахуванням міжнародних норм та стандартів в означеній сфері дослідження. Сучасна міжнародна політика як загальносвітове надбання перебуває у стані постійної еволюції та прогресивного розвитку, що особливо активізувалася з початком повномасштабного воєнного вторгнення на територію України Російської Федерації. Важливий внесок у розвиток міжнародного співробітництва у сфері спорту та формування міжнародних норм із питань спорту внесли міжнародні спортивні рухи. Про виникнення міжнародних спортивних відносин дослідники стверджують у зв'язку із зародженням наприкінці ХІХ століття та подальшим розвитком Міжнародного спортивного руху (далі – МСР). Потужним

поштовхом до початку регулювання міжнародних спортивних відносин в олімпійській сфері стала фундація з ініціативи П'єра де Кубертена влітку 1894 р. у Парижі Міжнародного олімпійського комітету. Отже, виходячи з позицій Фарруха Каюмова [15, с. 44], становлення міжнародно-правового забезпечення у сфері фізичної культури і спорту пов'язано із зародженням МСР та МОК.

Незважаючи на те, що існує і розвивається внутрішнє національне законодавство у сфері фізичної культури та спорту, що є основою публічного управління та адміністрування, норми міжнародних договорів конституційно оголошені правовим зразком мають силу нормативно-правового акту і є превалюючими, а відтак їх дотримання – обов'язкове до виконання. Такий підхід за твердженням науковців [7, с. 121], з одного боку сприяє грамотному та досить повному доповненню існуючих правових прогалів, зокрема пов'язаних безпосередньо із спортивною діяльністю. З іншого – така ситуація є досить ефективною та зручною, якщо на міжнародному рівні існують правові акти, що регулюють необхідні правовідносини.

Крім того норми, що регулюють спортивну діяльність з урахуванням міжнародного аспекту також містяться в підзаконних нормативно-правових актах, зокрема в указі Президента України «Про стипендії Президента України для видатних та молодих і перспективних спортсменів України з олімпійських видів спорту та їх тренерів» (2019 р.).

Міжнародні договори є угодами між державами та іншими суб'єктами міжнародного права, що розробляються на основі узгодження їх волевиявлень з метою однакового регулювання визначених різновидів суспільних відносин. Сучасні спортивні відносини опосередковуються як нормами загальних міжнародних документів, так і спеціальних, зокрема присвячених безпосередньо міжнародному спортивному руху. У своїй публікації М.А. Тихонова [14, с. 211] обґрунтовує позицію, що основу міжнародного спортивного права складають міжнародні документи загального характеру, загальновизнані засади міжнародного законодавства і міжнародні договори загального характеру (які містяться в статутах Організації Об'єднаних Націй, деклараціях та резолюціях Генеральної Асамблеї ООН, документах інших організацій з найбільш загальних і глобальних питань міжнародного правопорядку, багатосторонніх договорах (конвенціях), рішеннях Міжнародного суду). Спеціальні ж норми міжнародного

спортивного права знаходяться в договорах, присвячених безпосередньо міжнародній спортивній діяльності.

Формування та реалізація державної політики у сфері фізичної культури і спорту також значною мірою залежить від укладення двосторонніх договорів, наприклад: Угода між Державним комітетом України з фізичної культури і спорту та Державною адміністрацією у справах фізичної культури і туризму Республіки Польща про співробітництво та обміни в галузі фізичної культури і спорту (1996 р.), Угода між Державним комітетом України з фізичної культури і спорту та Міністерством культури Естонської Республіки про співробітництво у галузі спорту (1998 р.), Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Турецької Республіки про співробітництво в галузі фізичної культури і спорту (2002 р.); Угода між Державним комітетом України з питань фізичної культури і спорту та Міністерством освіти і науки Латвійської Республіки про співробітництво в галузі фізичної культури і спорту (2003 р.) та ін., які на сьогодні є чинними, але на нашу думку потребують постійного перегляду та внесення змін.

Науковці акцентують увагу і на багатосторонніх договорах, зокрема М.А. Тихонова [14, с. 214] вказує на важливість актів регулювання конвенційного типу: Угода про співробітництво в галузі фізичної культури і спорту держав-учасниць Співдружності Незалежних Держав; Міжнародна конвенція про боротьбу з допінгом у спорті; Міжнародна конвенція проти апартеїду в спорті; Європейська конвенція про насильство та неналежну поведінку з боку глядачів під час спортивних заходів, і зокрема футбольних матчів (ETS N 120).

Важливу роль відіграють й інші типи угод, зокрема регіональні договори – це такі, що прийняті та діють в межах одного регіону, наприклад – антидопінгова конвенція. Універсальні договори укладаються державами, що належать до різних регіонів Землі, до різних соціально-політичних і правових систем. Наприклад, Міжнародна конвенція про боротьбу з допінгом у спорті. Окрему групу договірних джерел спортивного міжнародного права складають норми «м'якого права», під яким у доктрині міжнародного приватного права необхідно розуміти, як вважає Н. Бондаренко-Зелінська [3], нормативну сукупність, що складається з: 1) норми договорів, які невизначені за своїм змістом і не породжують для держав конкретних прав і обов'язків; 2) норми, що містяться в резолюціях міжнародних органів та організацій, що не володіють юридично обов'язковою силою.

Наприклад: Міжнародна хартія фізичного виховання та спорту (Париж, 1978 р.).

Важливою складовою міжнародного спортивного права є судовий прецедент. У теорії права судовим прецедентом визнається винесене судом по конкретній справі рішення, обґрунтування якого стає правилом, обов'язковим для всіх судів тієї ж чи нижчої інстанції при вирішенні аналогічних справ. Відомо, що прецедент є основою права в державах «загального права», так званих англосаксонських країнах (Великобританії, точніше, в Англії, деяких штатах США, ПАР, Австралії, низці провінцій Канади, Нової Зеландії, Індії та ін.). Тому, цілком очевидно, за твердженням С.В. Алексєєв [1, с. 253], що за питомою вагою та значимістю звичаї поступаються місцем іншим джерелам міжнародного спортивного права, які у багатьох випадках є незамінним правовим регулятором у цій сфері відносин. У цій частині М.А. Тихонова [14, с. 213] вказує на особливе значення в світлі ЄВРО 2012 міжнародних звичаїв у торгівлі фізкультурно-оздоровчою та спортивною продукцією.

Погоджуючись із Фаррухом Каюмовим [15, с. 47], що ядро міжнародного спортивного правового регулювання складають нормативні акти МОК, норми яких, по суті, значній своїй частині універсальні та імперативні. МОК є тим механізмом, який можна порівняти з функціями, так би мовити світового міністерства спорту. На підставі нормативно-правових актів МОКом створюються та існують норми, інститути та субінститути багатосторонніх угод, що стосуються спортивної проблематики та охоплюють різну кількість країн. Крім того, у нормах міжнародного спортивного права є нормативні комплекси, які регулюють міжнародні спортивні відносини на регіональному рівні (наприклад, в ЄС). Такий підхід доводить до висновку щодо формування європейського спортивного права як підгалузі міжнародного спортивного права і як основи публічного управління інституцій субнаціонального рівня.

Серед інших регіональних міжнародно-правових актів зазначимо Конвенцію проти використання допінгу і Додатковий протокол до неї, прийняті в рамках Ради Європи. На таких важливих публічно-правових інструментах базуються політика держав-членів міжнародної організації та міжурядове співробітництво у сфері боротьби з допінгом. Конвенцію, як зазначає А.Ю. Палюх [10, с. 163], укладено й прийнято з огляду на вплив, який провідні спортсмени мають на молодь, нагальну потребу проведення й сприяння на постійній

основі досліджень для удосконалення методів виявлення допінгу й глибшого вивчення факторів, які впливають на його використання, необхідність забезпечення максимальної ефективності стратегій запобігання використанню допінгу і нарощення потенціалу держав-учасниць стосовно здійснення програм боротьби з допінгом.

Попри наявне розгалужене міжнародне законодавство, дослідники констатують [10, с. 166] необхідність у сприянні та координації міжнародного співробітництва, спрямованого на всебічний розвиток різних видів спорту за участю широкого кола учасників спортивних відносин, захисту їх прав та інтересів, створення належних умов проведення спортивних змагань, вирішення спортивних спорів тощо. На сьогодні, Україна ратифікувала чимало міжнародних договорів у сфері фізичної культури і спорту, зокрема Європейську Конвенцію про насильство та неналежну поведінку з боку глядачів під час спортивних заходів, зокрема футбольних матчів. Це також дозволить підвищити рівень безпеки глядачів під час проведення футбольних матчів та інших спортивних заходів.

Водночас варто зауважити, що державна політика у сфері фізичної культури і спорту в Україні формується з урахуванням вищенаведених положень міжнародних законодавчих актів і договорів. Механізм міжнародно-правового регулювання безпосередньо впливає на формування напрямів та орієнтирів спортивної політики.

Проте, за певних умов розширення міжнародного співробітництва воно несе і потенційну небезпеку національному спорту країни, окремих його видів, особливо за економічного спаду. Приміром, як констатує Р. Сушко [13, с. 40], отримавши юридичну та підкріплену міжнародними договорами можливість виступів в офіційних міжнародних змаганнях найвищого рівня, Україна за роки становлення незалежності, починаючи з 1991 р., унаслідок неефективних управлінських заходів втратила наступне:

– зруйновано існуючу багаторічну систему підготовки спортивного резерву;

– потреба у додатковому фінансуванні спортивних секцій з боку батьків унеможливила заняття спортом для значної частини населення;

– кваліфіковані тренерські кадри залишили країну або змінили рід діяльності з причин наявності проблем економічного характеру (низький рівень зарплати, відсутність необхідного інвентарю, обладнання, спортивної форми та ін.);

– приведені в непридатність багато спортивних споруд (фінансова складова не дозволила гідно утримувати у належному стані об'єкти спортивної інфраструктури);

– спортсмени радянської школи підготовки відповідно до вікових змін закінчили активні виступи.

Водночас економічні проблеми, як зазначає Ю. Павленко [9, с. 19], що супроводжують становлення молодого держави, не можуть творчо впливати на спорт, а вищезазначені – стосуються всіх видів спорту в Україні, але найбільш значущо вони вплинули на спортивні ігри в силу непропорційних кількісних витрат на розвиток індивідуальних та командних його видів.

Висновки та перспективи подальших досліджень у цьому напрямку. Наведена характеристика основних міжнародно-правових умов формування і реалізації національної політики у сфері фізичної культури і спорту дає підстави констатувати наявність факту порушення функціонального балансу умов цього процесу, враховуючи наявність міжнародно-правових норм.

Аналіз указаних обставин свідчить про постійну потребу вдосконалення функціонально-структурних механізмів формування та реалізації саме публічної політики з урахуванням глобалізаційних умов розвитку спорту. Зважаючи на очевидність порушення функціонального балансу, необхідно побудувати сучасну систему спортивного законодавства, яке відповідає міжнародним стандартам та є перспективою подальших досліджень.

Очевидність порушення функціонального балансу вказує, що саме публічно-управлінський аспект міжнародно-правового механізму формування та реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту є недостатньо ефективним, що потребує побудови сучасної системи спортивного законодавства, яка відповідає міжнародним стандартам. Такий підхід є перспективою проведення подальших досліджень.

Список літератури:

1. Алексеев С. В. Международное спортивное право. М. : Юнити-Дана, Закон и право, 2008. 895 с.
2. Алексеев С.В. Спортивное право России: Правовые основы физической культуры и спорта. М. : Юнити-Дана, Закон и право, 2005. 671 с.
3. Бондаренко-Зелінська Н. Правова система України та судовий прецедент: можливість співіснування. *Юридичний журнал*. 2008. № 6. С. 23–25.

4. Данилевич А.С. К вопросу о выделении международного спортивного права как отрасли. Спортивное право в Республике Беларусь. *Промышленно-торговое право*. Минск. 2011. С. 48–55.
5. Данилевич А. Понятие национального и международного спортивного права. URL: http://elib.bsu.by/bitstream/123456789/5879/1/danilevich_2009_1_IL_issues.pdf
6. Зонова Т. В. Язык спорта универсален, как язык музыки. URL: <http://www.russiancouncil.ru/analytics-and-comments/analytics/yazyk-sporta-universalen-kak-yazyk-muzyki/>
7. Лапшин И.Е., Демьянова Л.М., Зайцев В.В. Международно-правовое регулирование в сфере спорта. *Северо-Кавказский юридический вестник*. 2019. № 4. С. 119–124.
8. Мартыненко С.Е. Роль спортивной дипломатии в международных. отношениях и внешней политике : автореф. дис. ... канд. истор. наук. : 07.00.15. М., 2015. 29 с.
9. Павленко Ю. Організація та середовище системи науково-методичного забезпечення олімпійської підготовки. *Фізична активність, здоров'я і спорт*. 2011. 4(6), С. 34–39.
10. Палюх А.Ю. Конституційно-правові засади державної політики у сфері фізичної культури і спорту : дис. д-ра юрид. наук: 12.00.02. К., 2021. 449 с.
11. Романенко Л.В. Реалізація положень Конституції України в сфері фізичної культури і спорту. *Місцеве самоврядування в Україні: сучасність та перспективи*: матеріали наук.-практ. конф. Харків. 2007. С. 263–266.
12. Сиренко Р.Р. Унификация механизмов государственного регулирования сферы физической культуры и массового спорта в Украине. *East journal of security studies*. Volume 1 (3) / 2018. URL: <http://repositsc.nuczu.edu.ua/handle/123456789/7536>
13. Сушко Р. Влияние процессов глобализации на развитие спортивных игр. *Наука в олимпийском спорте*. 2018. № 4. С. 39–45.
14. Тихонова М. А. Обзор джерел міжнародного спортивного права. *Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право: наук. журнал*. 2012. № 3. С. 209–216.
15. Фаррух Каюмов, История развития международно-правового сотрудничества в сфере спорта и становление международного спортивного права как отрасли международного права, отрасли науки и учебной дисциплины. *RS Global – World Science*. 2020. Vol. 1, No. 2 (54), P. 43–49.

Kaminska V.V. INTERNATIONAL LEGAL MECHANISM OF PUBLIC POLICY FORMATION AND IMPLEMENTATION IN THE FIELD OF PHYSICAL CULTURE AND SPORT: PROBLEMS AND PROSPECTS

The article examines the characteristics of the basic international legal conditions for the formation and implementation of national policy in the field of physical culture and sports. The study identified problematic and promising features of improving the public administration of physical culture and sports in international law. In the process of research a set of general scientific and special methods was used, in particular: analysis, synthesis, induction, system approach, program-target method. Special methods are represented by such methods as comparative law, teleological, formal law and others. The method of analysis was used as the main research method of the system of international legal regulation of sports activities. The method of synthesis was used in formulating the author's conclusions, definitions and characteristics of the impact of international law on national sports policy. In addition to these methods, the method of proposing and testing explanatory scientific hypotheses was also used. The application of the comparative legal method provided an opportunity to study the comparison of international legal bases of legal regulation and implementation of physical culture and sports policy in Ukraine. As a result of the study, the article found a violation of the functional balance of conditions for the formation and implementation of state policy in the field of physical culture and sports, given the international legal norms, which leads to improved functional and structural mechanisms of state policy.

Studies of the main international legal conditions give grounds to state the existence of the fact of violation of the functional balance of the conditions of formation and implementation of national policy in the field of physical culture and sports. The obvious violation of the functional balance indicates that the public administration aspect of the international legal mechanism for the formation and implementation of state policy in the field of physical culture and sports is not effective enough to build a modern system of sports legislation that meets international standards.

Key words: physical culture and sports, public administration, implementation of state policy, mechanism, international legal regulation.